

РЕШЕНИЕ

№ 3303

гр. София, 27.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 27.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1351** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 256, чл. 257, вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс.

Делото е образувано след отделяне от адм. дело № 8540/2009 г. на частта от жалбата на Р. Т. Х. ВУЛФ, с която се оспорва бездействие на кмета на С. О. да осигури на жалбоподателя „социални услуги в общността”, в изпълнение на задължения, произтичащи от Закона за социално подпомагане и правилника за прилагане на закона.

В съдебното производство жалбоподателят се представлява от упълномощен адвокат М И, която не се явява в съдебните заседания.

Ответникът – К. на С. О., представляван от юрисконсулт изразява подробно и мотивирано становище, с което оспорва жалбата. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното.

Жалбоподателят, според отразеното в жалбата живее от 2006 г. в Дом за възрастни хора с психични растройства, находящ се в село Радовци, Област Г. Твърди, че според медицинските заключения диагнозата на заболяването ѝ е „параноидна физофрения, непрекъснато протичане”, като от 2006 г и до сега не е

имала психотични кризи. Определя психическото си състояние като относително добро, а поведението (според лекарите) като подредено. Счита, че това състояние ѝ позволява да живее извън специализиран дом, но липсата на социални услуги в гр. С. я принуждава да живее извън общността. С представено на 29.04.2010 г. от адвокат И уточнение на жалбата са конкретизирани задълженията на ответника така: К. следва да бъде проактивен при предоставянето на социални услуги на потребителите, осигурявайки такива предварително, като ги предложи на всеки потребител, когато възникне потребността му – чл. 18 ЗСП, вр. чл. 36, ал. 4 ППЗСП; длъжен е да управлява социалните услуги в общината (чл. 18а, ал. 1 ЗСП) и да осигури, Общината да изработи анализ на потребностите на потребителите на социални услуги (чл. 36а, ал. 3 ППЗСП); да организира разяуроботването на стратегия за развитие на социалните услуги и пр. Тези и други задължения на кмета са възникнали, вкл. и по отношение на жалбоподателя, като потенциален потребител на услуги, от момента на влизане в сила на съответните законови и подзаконови норми, а бездействието му се изразявало в неизпълнение на горепосочените действия. Сочи се потребност от следните услуги, определени като социални: включване в дневен център за хора с психични разстройства, на територията на СО; включване в център за социална рехабилитация и интеграция на територията на гр. С., специализиран за хора с психични увреждания; контакт с кризисен център на територията на гр. С.; участие в програма „наблюдавано жилище”; ползване на обществена трапезария за периоди, в които не може да си осигури храна самостоятелно; координиране на случая, след оценка на психосоциалните потребности. Изрично е уточнено, че жалбоподателят не е отправяла конкретни искания до ответника, но това не било в нейна тежест, тъй като той е следвало да я информира, какво може да ползва и да ѝ го предложи. Искането, заявено с жалбата е Съдът да установи, на основание чл. 257, ал. 2 АПК бездействие на ответника, като го задължи да създаде и развие процесните услуги по чл. 36, ал. 2 ППЗСП и Наредба № 1/11.01.2007 г. в частта, касаеща психо-социалните програми от грижи в такава степен, че те да са достъпни и достатъчни за жалбоподателя, като един от 317 584 души с психични заболявания в С., така че да е възможно да се ползва от тях, за да живее в общността си, а не в сегрегирана институция.

Доколкото с жалбата се твърди бездействие на административен орган по задължение, произтичащо пряко от нормативен акт, оспорването не е обвързано със срок, поради което жалбата, с оглед и статуса на жалбоподателя, като човек с трайно увреждане, по смисъла на § 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на Закона за интеграция на хората с увреждания е процесуално допустима за разглеждане. По същество жалбата е неоснователна.

Изложените по – горе данни за здравословното състояние на жалбоподателя се установяват от приложените медицински документи.

Разпоредбите на чл. 256 и чл. 257 АПК предоставят възможност за оспорване на бездействие (неизвършването на фактически действия), които административен

орган е длъжен да извърши по силата на закона, като при наличие на установените процесуални и материалноправни основания Съдът осъжда административния орган да извърши действието, определяйки срок за това. За да постанови решение в този смисъл Съдът следва да установи от една страна, кои са конкретните действия, който закон вменява като задължение на административния орган и от друга страна – факта на неизвършване на предписаните действия. При това се касае само за фактически действия, но не и за правни такива. В този смисъл, като се вземе предвид това, че подателят на жалбата не твърди да е искала под каквато и да е форма К. на СО да извърши конкретни фактически действия спрямо нея Съдът счита, че защитата по реда на чл. 257, ал. 1, вр. чл. 256 АПК е неприложима за случая.

Специалният закон, който урежда обществените отношения, свързани с интеграцията на хората с увреждания е ЗИХУ. От своя страна Законът за социалното подпомагане урежда отношенията, свързани с оказване на помощ на гражданите, които не могат да задоволяват своите основни жизнени потребности, с развитие на обществената солидарност и с подпомагане на социалната реинтеграция на лицата, които получават социални помощи. От страна на ответника са представени писмени доказателства за ефективно предоставяните социални услуги на територията на СО, за наличие на Общинска стратегия за психично здраве, за периода 2008 г. – 2013 г.

Претециите на жалбоподателя за „включване в дневен център за хора с психични разстройства, на територията на СО; включване в център за социална рехабилитация и интеграция на територията на гр. С., специализиран за хора с психични увреждания; контакт с кризисен център на територията на гр. С.; участие в програма „наблюдавано жилище“; ползване на обществена трапезария за периоди, в които не може да си осигури храна самостоятелно; координиране на случая, след оценка на психосоциалните потребности” би могло да бъдат задоволени единствено и само след изричното им заявяване пред компетентния административен орган. Същият няма задължение, както счита оспорващия, да следи и наблюдава, кога за определено лице, отговарящо на специалните изисквания на ЗСП и ЗИХУ ще възникне необходимост да ползва услуги, като му предложи това служебно. От представения договор (л. 15 от делото) е видно, че Р.-Т. Х. Вулф се е съгласила доброволно да ползва описаните социални услуги, които предлага дома в село Радовци.

В заключение, Съдът не установява неизвършени от страна на ответника – К. на СО фактически действия или бездействия по отношение задълженията, които му вменява ЗСП и ЗИХУ. Впрочем, последният закон е въвел задължения за органите на местно самоуправление, каквито са общинските съвети на съответните общини в РБ. К., срещу когото жалбоподателят е насочил претенциите си е орган на изпълнителната власт в общината. Жалбата, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК

Административен съд С. - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. - Т. Х. ВУЛФ срещу бездействие на кмета на С. О. да създаде и развие посочените в чл. 36, ал. 2 ППЗСП социални услуги в частта, касаеща психо-социалните програми от грижи в такава степен, че те да са достъпни и достатъчни за жалбоподателя.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: